

AZ ALKOTMÁNYBÍRÓSÁG 3464/2024. (XII. 13.) AB VÉGZÉSE

alkotmányjogi panasz visszautasításáról

Az Alkotmánybíróság tanácsa alkotmányjogi panasz tárgyában meghozta a következő

v é g z é s t:

Az Alkotmánybíróság a Kúria mint felülvizsgálati bíróság Pfv.I.20.003/2022/4. számú végzése, valamint Fővárosi Törvényszék 57.Pf.632.852/2021/12. számú ítélete alaptörvény-ellenességének megállapítására és megsemmisítésére irányuló alkotmányjogi panaszt visszautasítja.

I n d o k o l á s

- [1] 1. Az indítványozó gazdasági társaság az Alkotmánybíróságról szóló 2011. évi CLI. törvény (a továbbiakban: Abtv.) 27. §-a alapján alkotmányjogi panasszal fordult az Alkotmánybírósághoz. Indítványában a Pesti Központi Kerületi Bíróság 2. P. 89.134/2020/10. számú, a Fővárosi Törvényszék 57.Pf.632.852/2021/12. számú ítélete, valamint a Kúria mint felülvizsgálati bíróság Pfv.I.20.003/2022/4. számú végzése alaptörvény-ellenességének megállapítását és megsemmisítését kérte, mivel azok álláspontja szerint ellentétesek az Alaptörvény XXVIII. cikk (1) és (7) bekezdésével, valamint 28. cikkével.
- [2] 2. Az indítvány benyújtását megelőző bírósági eljárásnak az alkotmányjogi panasz elbírálása szempontjából lényeges elemei a következőképpen foglalhatók össze.
- [3] Az indítványozó és a Nemzetgazdasági Minisztérium (jogutódja a Pénzügyminisztérium, a továbbiakban: alperes) között 2017. április 18-án GINOP-1.2.2.-15-2016-02397 azonosító szám alatt támogatói okirat alapján támogatási jogviszony jött létre bútor gyártás fejlesztése céljából. A projekt megvalósítása befejezésének határideje 2018. április 18-a, a záró kifizetési elszámolás határideje legkésőbb 2018. szeptember 30-a volt. Az alperes a támogatási összeg mintegy 90%-át kifizette. Az indítványozó 2018. április 17-én a fizikai befejezési határidő 6 hónappal történő meghosszabbítását kérte az alperestől arra tekintettel, hogy bár a projekt megvalósításához szükséges gépeket megrendelte, azok szállítására csak a III. negyedévben kerül sor, mivel a gyártók részéről történt írásbeli tájékoztatás szerint a gyártástervekben jelentős csúszás lépett fel. Az alperes a kérelmet hiánypótlási felhívást követően elutasította; az indítványozó az elutasítás ellen kifogással élt, mely kifogást az Innovációs és Technológiai Minisztérium elutasította.
- [4] Tekintettel arra, hogy az indítványozó a támogatói okiratban és a felhívásban előírtak ellenére nem nyújtotta be a záró kifizetési igénylését, az alperes szabálytalansági eljárást indított, mely szabálytalanság megállapításával zárult. Az indítványozó jogorvoslati kérelemmel élt, mely nem vezetett eredményre. Így az alperes 2020. január 24-én kelt levelében a támogatást és ezzel egyidejűleg a GINOP-1.2.2-15-2016-02397 azonosító számú Támogatói Okiratot visszavonta, és kötelezte az indítványozót, hogy az addig kifizetett támogatási összeget 30 napon belül fizesse vissza. A felek között létrejött szerződés szabályait a 2014–2020 programozási időszakban az egyes európai uniós alapokból származó támogatások felhasználásának rendjéről szóló 272/2014. (XI. 5.) Korm. rendelet (a továbbiakban: Korm. rendelet) tartalmazza, mely lehetőséget biztosított az alperesnek arra, hogy a határidőben vissza nem fizetett összeg adók módjára történő behajtása céljából az állami adóhatóságot megkeresse. Erre sor is került, azonban az alperes még a perfelvételi tárgyalást megelőzően intézkedett az indítványozóval szemben indult, adók módjára történő végrehajtás szüneteltetése iránt, majd a peres felek között létrejött részletfizetési megállapodásra tekintettel meg is szüntette azt.
- [5] Az indítványozó a Pesti Központi Kerületi Bíróságra benyújtott keresetében annak megállapítását kérte, hogy az alperes támogatói okiratot visszavonó és támogatás visszafizetésére kötelező, 2020. január 24-én kelt jognyilatkozata jogszerűtlen. A megállapítás iránti kereseti kérelmét a polgári perrendtartásról szóló 2016. évi CXXX. törvény (a továbbiakban: Pp.) 172. § (3) bekezdésére alapította és a kereset előterjesztésének feltételei körében arra hivatkozott, hogy a támogatást visszavonó és a visszafizetésre kötelező alperesi okirat közvetlenül végrehajtható, a támogatás visszakövetelésének jogszerűsége attól függ, hogy a támogatói okirat visszavonására jogszerűen került-e sor. Ha az alperes nyilatkozata jogszerűtlen, akkor a közvetlen végrehajtás joga nem illeti meg. Az indítványozó álláspontja szerint marasztalás iránti kereseti kérelmet nem terjeszthet elő, mert a támogatási szerződés még nem folyósított részének teljesítését alappal nem kérheti. Nézete szerint az alperes a határidő meg-

hosszabbítása iránti kérelmét alaptalanul utasította el. Az, hogy az indítványozó nem nyújtotta be a záró elszámolását annak a következménye, hogy az alperes előzőleg jogsértően elutasította a határidő meghosszabbítása iránti kérelmét; a helyzetet az alperes közbenső szerződésszegéssel maga teremtette.

- [6] A bíróság megállapította, hogy az indítványozó a megállapítás iránti kereseti kérelmét a Pp. 172. § (3) bekezdése alapján terjesztette elő, amelynek szövegezéséből egyértelmű, hogy csak valamely jog vagy jogviszony fennállásának vagy fenn nem állásának a tárgyában terjeszthető elő megállapítási kereset. Az indítványozó kereseti kérelmében azonban nem valamely jog vagy jogviszony fennállását vagy fenn nem állását kérte megállapítani, hanem az alperes okiratának jogszerűtlenségét. Ezért a bíróság azt állapította meg, hogy a megállapítás iránti kereseti kérelem az indítványozó által megjelölt jogalapon nem terjeszthető elő a konkrét helyzetben, így az indítványozó keresetét megalapozatlannak találta és elutasította.
- [7] Az indítványozó fellebbezése folytán eljáró Fővárosi Törvényszék az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyta. Az indítványozó felülvizsgálati kérelmet és felülvizsgálat engedélyezése iránti kérelmet nyújtott be; a Kúria a felülvizsgálatot megtagadta.
- [8] 3. Az indítványozó ezt követően fordult az Alkotmánybírósághoz; indítványában a Fővárosi Törvényszék és a Pesti Központi Kerületi bíróság döntésének megsemmisítését egyaránt kérte, az Alaptörvény XXVIII. cikk (1) és (7) bekezdésének és 28. cikkének a sérelmére hivatkozva. Az Alkotmánybíróság főtítkárának hiánypótlási felhívását követően indítványát kiegészítette és kiterjesztette a Kúria döntésére is.
- [9] Az indítványozó rámutatott arra, hogy a támogatási jogviszony sajátos polgári jogviszony, amelyben a követelés érvényesítése a támogató alperes oldalán nem polgári, hanem közjogi, hatósági természetű. A támogató szerv a visszavonással keletkezett követelésének megfizetésére kötelezést bocsát ki, amit aztán bírósági út mellőzésével, adóhatóság útján közvetlenül hajthat végre. Ha a speciális jogszabály nem tenné lehetővé a közjogi jellegű kötelezést és közvetlen végrehajthatóságot, akkor a polgári jogviszonyokra és jogvitákra egyébként jellemző módon az alperesnek kellene követelése érvényesítése végett marasztalási pert kezdeményeznie és az indítványozó ezzel szemben hivatkozhatna a visszavonás jogszerűtlenségére. Mivel azonban követelése érvényesítése végett az alperesnek nem kell pert indítania, ezért nincs olyan jogérvényesítés (kereset), amivel szemben az indítványozó védekezhetne és védekezésként hivatkozhatna a visszavonás jogszerűtlenségére. Ezért a támogatottnak kell pert indítania, hogy a végrehajtás hátrányos következményeit elkerülje. Az indítványozó álláspontja szerint ez a per a támogatott oldalán a támogatási jogviszony, ezen belül a szabálytalansági eljárás szabályozásának módjából és következményéből eredő alapvető jogvédelmi szükséglet, és az eljáró bíróságok ezt a pert nem tették lehetővé, vagyis azt, hogy a jogvédelmi szükséghelyzetben az indítványozó az alperes visszavonó és támogatás visszafizetésére kötelező egyoldalú nyilatkozatának, kötelezésének jogszerűtlensége megállapítását kérje.
- [10] Az indítványozó hivatkozott arra, hogy a még ki nem folyósított összegre csak elvi igénye lehet, a szerződés sajátosságai folytán a további támogatási összegek még csak nem is esedékesek, ami eleve kizárja erre irányuló kereset benyújtását. A támogatási jogviszony, támogatói okirat és a feltételek az alperes jogsértő jognyilatkozatai miatt meghíúsultak és már nem teljesíthetők. A ki nem folyósított támogatási összegre irányuló marasztalás emiatt nem kezdeményezhető. „Azon túl tehát, hogy a még ki nem folyósított támogatási összegre vezetett marasztalási kereset az indítványozó alapvető jogvédelmi szükségletével igen távoli, hipotetikus, feltételes és többszörösen közvetett kapcsolatban áll csupán, összességében az alperesnek egy nem létező, illetve nem esedékes követelés iránt kellene olyan keresetet benyújtania egy lehetetlenült jogviszonyban, ami az említett okok miatt szükségképpen elutasításra kerülne. Majd amikor azt a pert [...] szükségképpen elveszítette, akkor már semmilyen jogi eszköze ne legyen, ideértve többek között az alkotmányjogi panaszt is, mivel hogy az a bírói döntés az alapjogoknak megfelelő lesz”. Az indítványozó álláspontja szerint a végrehajtás hátrányos következményei elhárításának közvetlen eszköze annak bírósági kimondása, hogy az alperes visszafizetésre kötelező aktusa jogsértő és a józan ésszel ellentétes, hogy az indítványozótól azt várnák el, hogy egy egyéb okból alaptalan és emiatt elutasításra kerülő keresetet indítson. Nézete szerint „a merev és szűkítő jogértelmezés sérti a józan ész szabályát (Alaptörvény 28. cikk), és az e körben egységesen érvényesülő bírói gyakorlatot”. A bírósági döntések miatt az indítványozót végrehajtás fenyegeti és jelentős perköltséget kellett fizetnie. „Ez önmagában alapvetően sérti a jogbiztonság alkotmányos követelményét és a jogi szabályozók alapvető rendeltetését is”.
- [11] Az indítványozó hivatkozott arra, hogy a másodfokú ítélet sugalmazása szerint az ügyben végrehajtási pernek lenne helye, azonban az alapvető jogvédelmi szükséglettel és a józan ésszel is ellentétes, hogy a végrehajtási cselekményeket és a végrehajtás hátrányos következményeit csak azért várja be, hogy a jogvita elbírálása céljából így lehetősége legyen bírósághoz fordulni, a megindult végrehajtás megszüntetését kérni. A teljes összeg visszafizetése esetén nem is indulhat végrehajtás, ami eleve kizárja a végrehajtási pert. Az indítványozó állás-

pontja szerint mindez a tisztességes bírósági eljáráshoz való alapjog sérelmét jelenti. „A jogerős ítélet következménye, hogy az indítványozó számára nincs bírósági (peres) út, amellyel az ellene indítható végrehajtás alapjának, a közjogi, hatósági jellegű visszavonásnak és kötelezésnek a jogszerűtlenségét megkérdőjelezhetné oly módon, hogy azt a bíróságok érdemben el is bírálják.”

- [12] Az indítványozó nézete szerint a bekövetkezett lehetetlenülés miatt a jogviszony pusztá megállapítására irányuló kereset ellentmondásos lenne, mivel az nem áll fenn; ez értelmetlen és a józan észet sérti. Állítása szerint az eljáró bíróságok nem adtak választ az általa a perben felhozott érvekre és feltárt ellentmondásokra, ezért e körben a döntéseknek nincs indokolása. Az indítványozó arra hivatkozott, hogy ha a kétfajta kereseti kérelem típus, a megállapítás vagy marasztalás egyike sem biztosított, akkor sérül az Alaptörvény XXVIII cikk (1) bekezdése szerinti tisztességes bírósági eljáráshoz való alapjoga. „Ez nem csupán *contra legem* jogalkalmazás, hiszen ennek konkrét és közvetlen következménye, hogy az indítványozó elvesztette a jogát ahhoz, perben a jogait és kötelezettségeit törvény által felállított, független és pártatlan bíróság tisztességes és nyilvános tárgyaláson, észszerű határidőn belül elbírálja. Mivel a visszafizetésre kötelezés hatósági, közhatalmi jellegű aktus, a kereset tartalmilag és lényegét tekintve jogorvoslati jellegű is”. Az indítványozó a Kúria végzésével szemben önálló jogi érvelést nem adott elő, álláspontja szerint annak alaptörvény-ellenességét ugyanazok az okok alapozzák meg, mint a korábbi ítéletek alaptörvény-ellenességét.
- [13] 4. Az Alkotmánybíróságnak az Abtv. 56. §-a alapján mindenekelőtt azt kellett megvizsgálnia, hogy az alkotmányjogi panasz a befogadhatóság törvényi feltételeinek eleget tesz-e.
- [14] Az Alkotmánybíróság megállapította, hogy az indítvány határidőben érkezett, az indítványozó érintettnek tekinthető, jogorvoslati jogát kimerítette; az indítvány – a törvényszék jogerős döntése vonatkozásában – megfelel az Abtv. 52. § (1) bekezdése foglalt feltételeknek.
- [15] A Kúria felülvizsgálatot megtagadó végzése alaptörvény-ellenessége tekintetében az indítványozó önálló, érdemi érvelést tartalmazó indokolást nem terjesztett elő, így e tekintetben az indítvány nem tett eleget az Abtv. 52. § (1b) bekezdésének e) pontjában előírt indokolási kötelezettségének.
- [16] 4.1. Az Abtv. 27. § (1) bekezdés a) pontja alapján akkor lehet az Alkotmánybírósághoz fordulni, ha a bíróság döntése „az indítványozó Alaptörvényben biztosított jogát sérti”. Az Alkotmánybíróság – többek között – már a 3121/2015. (VII. 9.) AB határozatában rögzítette, hogy „mindazok az indítványi elemek, melyek nem Alaptörvényben biztosított jog sérelmét állítják, hanem valamely államcél vagy egyéb alaptörvényi rendelkezés megsértésének megállapítására irányulnak, alkotmányjogi panasz keretében nem bírálhatók el.” [lásd: Indokolás [89]]. Az Alkotmánybíróság gyakorlata szerint az Alaptörvény 28. cikke a bíróságoknak címzett jogértelmezési segéd szabály, amely nem tekinthető olyan Alaptörvényben biztosított jognak, amelynek sérelmére önmagában hivatkozva alkotmányjogi panaszt lehetne benyújtani. [lásd pl. legutóbb: 3138/2024. (IV. 12.) AB végzés, Indokolás [17]; a korai döntések közül 3350/2012. (XI. 19.) AB végzés, Indokolás [4]].
- [17] 4.2. Az Abtv. 29. §-a szerint „az Alkotmánybíróság az alkotmányjogi panaszt a bírói döntést érdemben befolyásoló alaptörvény-ellenesség, vagy alapvető alkotmányjogi jelentőségű kérdés esetén fogadja be.” Ez alternatív feltétel, bármelyik megléte indokot ad a befogadásra.
- [18] Az Alkotmánybíróság megállapította, hogy az Alaptörvény XXVIII. cikk (1) és (7) bekezdésének a sérelméhez kapcsolódóan az Alkotmánybíróság kialakult, számos döntésében megfogalmazott gyakorlatához képest alapvető alkotmányjogi jelentőségűnek tekinthető kérdést az indítványozó nem fogalmazott meg. Az Alkotmánybíróság ugyanis már több döntésében vizsgálta a Korm. rendelet [és annak időbeli előzményeként tekinthető, a 2007–2013 programozási időszakban az Európai Regionális Fejlesztési Alapból, az Európai Szociális Alapból és a Kohéziós Alapból származó támogatások felhasználásának rendjéről szóló 4/2011. (I. 28.) Korm. rendelet, a továbbiakban: régi Korm. rendelet] alapján nyújtott támogatásokhoz kapcsolódó, ún. szabálytalansági eljárások során hozott döntések és az Alaptörvény XXVIII. cikk (1) bekezdésének a kapcsolatát. E körben megállapította, hogy a – visszafizetési kötelezettséggel járó – támogatást visszavonó (vagy a támogatási szerződéstől elálló) döntéssel szemben biztosított a bírói út igénybevétele. „Ez azonban nem jelenti és nem is jelentheti a polgári perrendtartás alkalmazásának kizárását az ügyben [...]. A támogatási szerződéstől mint polgári jogi szerződéstől való elállás esetén a szerződésszegéssel kapcsolatban tett megállapítások a polgári bíróság előtt vitathatók (lásd a Polgári Törvénykönyvről szóló 1959. évi IV. törvény 7. §, valamint a Polgári Törvénykönyvről szóló 2013. évi V. törvény 1:6. §). Erre tekintettel a (rég) Korm. rendelet 99. § (4) bekezdése nem értelmezhető a bírói út kizárásának, kizárólag a (rég) Korm. rendelet szerinti szabálytalansági eljáráson belüli jogorvoslat további igénybevételét korlátozza. Ez a korlátozás ugyancsak nem értelmezhető a polgári perrendtartás szerint a feleket és a bírót megillető jo-

gosultságok és kötelezettségek korlátozásaként, így a bizonyítás vagy a jogorvoslat vonatkozásában is a polgári perrendtartás szabályai alkalmazandók. Mindebből következően a (rég) Korm. rendelet 99. § (4) bekezdése nem képezi akadályát a bírósági út igénybevételének, illetve a polgári perrendtartás szerinti jogorvoslati lehetőségek igénybevételének sem, továbbá annak sem, hogy a bíróság a szerződéstől elállás jogszerűségét érdemben megvizsgálja (lásd hasonló szabályozással összefüggésben pl. Fővárosi Törvényszék P.23.303/2016/9., Fővárosi Ítéltábla Cf.40.660/2014/1.)” {3385/2018. (XII. 14.) AB határozat, Indokolás [30]–[31]}.

- [19] Az Alkotmánybíróság több olyan ügyben hozott döntést, amelyben a Pp. 172. § (3) bekezdése alapján indított megállapítási keresetben a támogatás visszavonásának (szerződés felmondásának) érvénytelensége, a jogviszony fennállása, illetve a visszafizetési kötelezettség fenn nem álltának megállapítását kérték az indítványozók, és ezen kérelmeket az eljáró bíróságok érdemben elbírálták. {lásd pl. 3411/2021. (X. 15.) AB végzés, 3114/2023. (III. 14.) AB végzés, 3088/2024. (II. 29.) AB végzés, 3296/2024. (VII. 24.) AB végzés}.
- [20] Ebből következően az Alkotmánybíróság a továbbiakban azt vizsgálta, hogy az indítványban felhozott érvek következtében felmerülhet-e olyan szempont, amely alapján megkérdőjelezhető, hogy a bírói döntések megfelelnek az Alaptörvénynek.
- [21] 4.3. Az Alkotmánybíróság a jelen ügyben is utal azon gyakorlatára, mely szerint „[a]z Alkotmánybíróság az Alaptörvény 24. cikk (1) bekezdésének értelmében az Alaptörvény védelmének legfőbb szerve. Ennek megfelelően az Alkotmánybíróság az Alaptörvény 24. cikk (2) bekezdésének d) pontja alapján a bírói döntéseket az alkotmányosság szempontjából ellenőrizheti, és jogköre a bírói döntést érdemben befolyásoló alaptörvény-ellenesség vizsgálatára és kiküszöbölésére korlátozódik, ezért a bírói döntés irányának, a bizonyítékok bírói mérlegelésének és értékelésének, illetve a bírósági eljárás teljes egészének ismételt felülbírálatára nem rendelkezik hatáskörrel {3170/2014. (VI. 3.) AB végzés, Indokolás [8]}”. „A bírói döntés elleni alkotmányjogi panasz azonban nem tekinthető a bírósági szervezeten belül jogorvoslattal (már) nem támadható bírói határozatok által okozott valamennyi jogsérelem orvoslása eszközének. Miként az Alaptörvény [...] fent idézett rendelkezéseiből is kitűnik, az Alkotmánybíróság az alkotmányjogi panaszon keresztül is az Alaptörvényt, az abban biztosított jogokat védi. Önmagukban azonban a rendes bíróságok által elkövetett vélt vagy valós jogszabálysértések nem adhatnak alapot alkotmányjogi panasznak. Egyébként az Alkotmánybíróság burkoltan negyedfokú bírósággá válna [...]. A jogszabályokat a bíróságok értelmezik, az Alkotmánybíróság csak az értelmezési tartomány alkotmányos kereteit jelölheti ki. Ez a jogkör azonban nem teremthet alapot arra, hogy minden olyan esetben beavatkozzon a bíróságok tevékenységébe, amikor olyan (állítólagos) jogszabálysértő jogalkalmazásra került sor, mely egyéb jogorvoslati eszközzel már nem orvosolható. Sem a jogállamiság elvont elve, sem a tisztességes eljárás alapjoga nem teremthet alapot arra, hogy az Alkotmánybíróság a bírósági szervezet feletti »szuperbíróság« szerepébe lépjen, és hagyományos jogorvoslati fórumként járjon el” {3325/2012. (XI. 12.) AB végzés, Indokolás [13]–[14]}.
- [22] 4.4. A fentiekből következően annak vizsgálata, hogy az indítványozó által benyújtott (konkrét) kereseti kérelem megfelel-e a Pp. 172. § (3) bekezdésében foglalt feltételeknek, az eljáró bíróságok és nem az Alkotmánybíróság feladata. Az első és másodfokon eljáró bíróságok indokolása szerint az érdemi elbírálásra azért nem kerülhetett sor, mert az indítványozó nem jog fennállását (tehát nem annak megállapítását kérte, hogy a támogatói okirat visszavonása érvénytelen, így megilleti őt a támogatás és nem áll fenn visszafizetési kötelezettsége), hanem csak az alperes döntése jogszerűtlenségének megállapítását kérte. Az eljáró bíróságok nem azt állapították tehát meg, hogy a támogatási okiratok visszavonásához kapcsolódóan nem vehető igénybe bírói út, nem nyújtható be a Pp. 172. § (3) bekezdése alapján megállapítási kereset, hanem azt, hogy a benyújtott kereseti kérelem nem felel meg a Pp. rendelkezésének, mivel pusztán csak a jogszerűtlenség megállapítását kérte. (A jogszerűtlenség megállapításából ugyanis önmagában nem következik a támogatási jogviszony feléledése; a bírósági ítéletek logikájából következően az indítványozónak annak megállapítását kellett volna kérnie, hogy továbbra is fennáll a támogatási jogviszony, mivel az okirat visszavonása jogszerűtlen volt.)
- [23] A megfelelő kereseti kérelem előterjesztése a felperesek feladata; nem veti fel az Alaptörvény XXVIII. cikk (1) bekezdésében foglalt, a bírósághoz való fordulás alapjogának feltételezett sérelmét, ha a kereset amiatt kerül elutasításra, hogy a bíróság megítélése szerint annak benyújtására (megfogalmazására) nem megfelelően, nem a törvényi feltételek szerint került sor.
- [24] Az indítványozó az Alaptörvény XXVIII. cikk (7) bekezdésében foglalt, jogorvoslathoz való joga sérelmét ugyanazon okból állította, mint a bírósághoz fordulás jogának sérelmét. Az Alkotmánybíróság megállapítása szerint az indítványozó az eljárás során élt a jogorvoslati jogával: a szabálytalansági eljárásban hozott döntéssel szemben a Korm. rendelet 166. § (1) bekezdése szerinti jogorvoslati kérelmet terjesztett elő, majd bírósághoz fordult; az elsőfokú ítélettel szemben fellebbezéssel élt és felülvizsgálati kérelmet is benyújtott, melyeket az eljáró fóru-

mok elbíráltak. Az Alkotmánybíróság gyakorlata szerint a jogorvoslathoz való jogból nem következik, „hogya jogorvoslatot elbíráló szervnek a kérelemnek minden körülmények között helyt kell adnia, az azonban feltétlenül, hogy az eljárási szabályok által meghatározott keretek között a jogorvoslati eljárást lefolytassák és a jogorvoslati kérelemben írtakat a jogszabályban foglaltak szerint érdemben megvizsgálják”. {lásd: 3064/2014. (III. 26.) AB határozat, Indokolás [16]}. Az indítvány tehát azt a kétséget sem alapozza meg, hogy a bírói döntések ellentétesek az Alaptörvény XXVIII. cikk (7) bekezdésével.

- [25] 5. Mindezeket figyelembe véve az Alkotmánybíróság az indítványt – az Abtv. 47. § (1) bekezdése és az 56. § (1)–(2) bekezdései, valamint az Ügyrend 5. § (1) és (2) bekezdései alapján eljárva, az Abtv. 27. § (1) bekezdésének a) pontjára, 29. §-ára, 52. § (1) és (1b) bekezdésének e) pontjára, valamint az Ügyrend 30. § (2) bekezdés a) és h) pontjára tekintettel – visszautasította.

Budapest, 2024. december 3.

Dr. Patyi András s. k.,
tanácsvezető alkotmánybíró

Dr. Horváth Attila s. k.,
alkotmánybíró

Dr. Lomnici Zoltán s. k.,
alkotmánybíró

Dr. Salamon László s. k.,
előadó alkotmánybíró

Dr. Szabó Marcel s. k.,
alkotmánybíró

Alkotmánybírósági ügyszám: IV/215/2022.

• • •